

Z posledních dnů

14. 7.: Zámecká oranžerie hostí Vibe fantasy Trio

Prostor v zatím nepříliš známé části děčínského zámku - a sousedství dřívějšího K-centra - hostil v příjemný letní den celkem nevšední koncert. Autorské skladby tu předvádělo **Vibe fantasy trio** pod vedením hráče na vibrafon, **Radka Krampla**, z jehož provenience také hraný repertoár pocházel. Plnohodnotnými partnery ve formaci mu byli **Tomáš Reindl** (jeden z nejlepších českých perkusistů, známý například z hostování ve world-musicových Al Yaman či ze spolupráce s hudebníky z tělesa Altamira, vůdčí český tablista a sólový hudebník „ethno“ žánru) a **Petr Dvorský** (ne - skutečně nikoli ten operní pěvec, ale vynikající kontrabasista, mimo jiné člen Tria Beaty Hlavenkové, hudebnice, která přednedávnem při děčínském koncertě doprovázela Lenku Dusilovou).

Občerstvení je řešeno provizorním pultem s milou obsluhou. Víno vynecháváme, zakoupím guaranovou fairtrade tyčinku. Je velice chutná - o čemž pak můžu přemýšlet do tří do rána. Ta paní říkala, abych ji navečer nejedl. Zaoblený prostor má půvabnou akustiku. Vzduch houstne očekáváním, které se posléze naplní i nenaplní.

Bylo-li v programu řečeno mnohé o tom, že hudba produkováaná Vibe fantasy triem je stylově sťeží uchopitelná, objevují se v ní prvky latiny, blues, soulu, freejazzu i soudobé „vážné“ hudby, pak nelze než souhlasit. Ne, Triu nebyly cizí ani odbočky do mainstreamových poloh.

První tři skladby před přestávkou byly... zajímavé. Nezmožu se na žádné jiné konstatování. Míchání stylů, jejich všeobjímající prolínání, značně znesnadňuje popis. Na moment nebylo možno pochybovat o hráčských schopnostech interpretů. První dvě skladby disponovaly silnou melodií - ta však byla opakovaně (i v další skladbě) rozvíjena konceptem téma-variance-sólo-sólo-sólo-variance-konec (případně sólo-sólo-sólo-konec). Pochopitelně, touto „větnou skladbou“ hudebníci odkazovali na inspiraci jazzem (poslechnete-li si jazz čtyřicátých a padesátých let, případně ne-pozdních šedesátých, zpravidla odhalíte podobný koncept). Bohužel však tato strukturovanost zanechávala jistý dojem

rozvláčnosti. *Foucoltovo kyvadlo*, skladba, která startovala rozvíjením perkusních témat, a tak přislíbila jistou experimentálnost, se nakonec zvrhla v estrádní mainstream. Před očima mi vytanul Lionel Hampton na videu, kde v padesátých letech (golden age of xylophone) šaškuje s protáčením paliček, hraje u toho na klavír, zpívá, bouchá do bubínku (jako nikdo na světě), a právě hraje na xylofon. Foucoltovo kyvadlo se zvrhlo v popovku nejhrubšího zrna. Je přestávka, nechávám hmotu (pokolikáté už?) zvítězit nad duchem, odcháším se navečeřet. Nechci však říkat, že mě koncert zklamal. Druhá polovina prý byla vynikající.

30.7.: Kostel Povýšení sv. Kříže - Jaroslaw Malanowicz, varhany

Rozčepýřený chlapík s cigarettou kouká do oken antikvariátu. Je to on, profesor varhaník - **Jaroslaw Malanowicz**. Před kostelem Povýšení sv. Kříže se sroculí davy - tedy ne davy, ale zaplněno je posléze celkem příjemně. Osazenstvo chladných dřevěných lavic čeká výlet po linii baroko - romantismus - moderna. A chvilími se pojede i s kopce.

Koncert začíná nejnámějitší existující varhanní skladbou - totiž *Bachovou Toccatoou con Fugou in d minor* (BWV 565). Hned v prvních tónech Malanowicz projevuje, že se bude jednat o poněkud méně striktní interpretaci, s větším důrazem na variace. Neváhá a již úvodní takty doplňuje o trylek sem, trylek tam - domnívám se však, že takový „rozevlátý“ postup byl celkem ke škodě věci, jelikož úvodní tři takty partitury zjevně sází na co nejvyšší intenzitu jednotlivých tónů, kde střídmost prostředků vytvoří odpovídající kontrast ke zrychlení a nástupu, jenž přichází s triolovými figurami ve čtvrtém taktu. Také nelze přeslechnout občasné přehmat - v jinak technicky precizní hře. Následující skladby jsou předváděny striktněji. Volnější přístup se opět projevuje v *Passacagliich in c minor*, které koncert zakončují (nepočítáme-li přídavek).

Surzynski, s jehož tvorbou se pravidelně seznamuji v ročních intervalech, opět nezklamal. Už loni předvedené (v podání Maki Yamamoto) *Chant triste* učarovalo, Malanowiczovo podání *Improvisace na téma polské du-*

Profesor Jaroslaw Malanowicz, polský varhaník, který vystoupil v chrámu Povýšení sv. Kříže.

Foto: Zámek Děčín

chovní písně „Svatý Bože, svatý mocný“ op. 32 nemohlo mít jiný výsledek. Organizátorům koncertu patří velký dík, že takovouto příjemnou a levnou cestou popularizují hudbu, o níž se přece jen tak lehce nedomluvíte.

Dalším výstupem koncertu bylo vkusné zasazení *Mendelssohnova Preludia a fugy in d minor* hned za Bachovu toccatu. Díky této nápadité vsuvce bylo možno rychle poznat, jak že se vlastně může vloudit romantismus do tak přísné kompoziční formy, jakou je fuga.

Za třetí přínos koncertu považuji předvedení skladby polského skladatele *Mariana Sawy*. Jmenovala se *Vitraje*. Zakořeněná hluboko v moderně a její mluvčí, stojící na pomezí, kde skladatel skládá touhu vyzkoušet, co všechno posluchač ještě vydrží (fyzicky - i takové trendy v hudbě existují), dala vzpomenout na koncept barevnosti, který nalézáme ve varhanních skladbách vynikajícího českého skladatele Petra Ebeň (například cyklus *Oken*).

Z kostela jsem odcházel s pocitem těžkým a hutným, jak to k varhannímu koncertu přináleží. Zbývá jedna otázka: kde? Totiž: *kde jsou všichni mí vrstevníci?* Proč, když jdu na takový koncert, musím být na místě nejmladší? Dřímám na vás síru a oheň, jak chcete rozumět hudbě, když ji neposloucháte a necháváte si ujít takové příležitosti?

Přítom vůbec není pravda, že by tato hudba byla „pro starý“. Je to právě nesmrtnost, co činí její poslech jaksi povinným... Stále znova prožívat dialog s lidmi, na rozdíl od nás, geniálně ob-

dařenými. Nechat se vyzvednout z bláta rádií a televize, z chmur a hniloby všednosti. Přinejmenším koncerty organizované právě v kostele sv. Kříže vynikají tím, že jejich repertoár je velmi rozmanitý, otevřené uši si vždy vyberou. A mně - mně je začasté vytýkáno (a zcela právem), že hudbě nerozumím, a že o ní píšu stylem, který prozrazuje, že bych se měl raději živit okopáváním brambor či kydáním hnoje. Ano, je tomu tak - nicméně je to právě otevřenost „vážné“ hudby posluchačům nižšího věku, co mě nutí ji propagovat a psát o ní, bez ustrašenosti a předpojatosti, která ji stejně jen ochlazuje a izoluje. „Vážná“ hudba oblažuje, povznáší, vzdělává, je živá - a jako takovou je ji potřeba poslouchat, nikoli strkat do krabic a s idiotskou arogancí ji rdousit nálepkou „pro seniory či snoby“. Poslouchejte Bacha (cokoli z varhanní tvorby - doporučuji Preludium (Fantasia) a Fuga in G minor, BWV 542 - majestátní!), Mahlera (2. symfonie „Vzkříšení“), Schönberga (Verklärte Nacht, nejlépe orchestrální verzi), Rachmaninova (Piano Sonata No.1, Piano Sonata No.2), Berga (Lulu suite, Kammerkonzert, Violinkonzert) - kohokoli z nich, nikdy nepřijdete zkrátka.

Řady děčínských hudebníků opustil patriot Karel Suchánek st.

Dne 25. 7. 2009 skonala ve věku 64 let jeden z otců děčínské rockové scény, Karel Suchánek starší. Veřejnosti jej znala jako nadaného kytaristu, který ještě v době nedávno minulé působil v hard-rockové skupině BlackGrass.

Neméně byl však hudebním pedagogem, vedl také Rockovou školu Pivovar. Tou prošel bezpočet mladých hudebníků, bezpočet jich zde odstartoval svou pozdější úspěšnou dráhu. Mnozí z nich také nezapomenou na své první koncerty na soutěžních přehlídkách Sklorock, na jejichž organizaci měl pan Suchánek st. Iví podíl. Je mezi děčínskými hudebníky - a nejen mezi nimi - velká řádka osob panu Suchánkovi vděčných či přímo zavázaných.

Jeho úmrtím přichází mladá rocková scéna o otce zaštitovatele, který ji pomáhal budovat s espritem a nezlomnou energií.

Vzdejme, prosím, čest jeho památce!

Radek Hendrych